

mer havde ikke den fjerneste Anelse om alt dette, men det havde Lederne og ikke Karl Hansen alene, men i Sandhed ogsaa Jørgensen, Slagelse, og adskillige andre, og man tør vel navnlig tage ind i Kredsen Sagfører Vilhelm Nielsen, der forstrakte med Penge for at faa Revisionen i formel Orden, og som er Husmandsforeningernes juridiske Konsulent. Men det falder mig ind som sagt, at der var en anden Sag indenfor de Herrers Synskreds paa det Tidspunkt, vi kunne for Tilfældet kalde det en Landboforeningssag. Det drejede sig her om Angreb paa to Statsdyrskuekommissionsmedlemmer, Skuekredsformand Pedersen, Tousgaard, og Nielsen, Hannerup. Disse to Mænd bleve angrebne for at have tilsidesat Hensynet til deres Stilling under Udøvelsen af deres Hverv, altsaa gjort sig skyldig i noget, som kom i Strid med Husdyrlovens Regler og Forudsætninger. Hvad gør nu den ærede daværende Landbrugsminister overfor de to Mænd, hvis personlige Hæderlighed og menneskelige Retskafenhed der ikke er mere Grund til at tvivle om, end naar det drejer sig om Karl Hansen Ankerstræde? Hvad skete der? Der skete det, at Landbrugsminister Poul Christensen gik til Justitsminister Zahle og bad om Politiforhør over disse to hæderlige og agtede Mænd. Der blev afholdt Politiretsforhør i tre Jurisdiktionskredse i Jylland, og efter at Forhørene vare afsluttede og Sagens Akter forelagte de respektive Ministerier, Justits- og Landbrugsministeriet, resolverer Justitsministeriet, at der ikke er ringeste Grund til at rejse Anklage imod de to hæderlige Mænd, Pedersen, Tousgaard, og Nielsen, Hannerup. Det ærede Medlem fra Sorø gik ikke til Statsdyrskuekommissionen eller Landboforeningerne og fremstillede de nævnte to Mænds Sag og bad om Raad og Bistand til denne Sags Opklaring. Nej, det ærede Medlem gik den Gang til sit Departement, Sagen blev behandlet mundtligt og skriftligt i Landbrugsministeriet, Landbrugsministeriet skrev den Gang med Blæk — ikke med Blyant — til Justitsministeriet, og Hr. Justitsminister Zahle beordrede Politiforhør optaget og Politiretten sat i Virksomhed rundt omkring i Jylland. Da saa det hele Apparat havde virket, viste det sig, at Klagen var grundløs.

Det ærede Medlem henviste til, at den Undersøgelse af Karl Hansen-Sagen, som fandt Sted efter Ministerskiftet, havde givet til Resultat, at den nuværende Landbrugsminister havde afsagt som Kendelse, at der formentligt intet strafbart var i denne

Sag. Ja, det er rigtigt. Det ærede Medlem vil imidlertid undskyde, at det skulde bevise, at det var ganske uforment at foretage en Undersøgelse. Det er en Dommer og Retsbetjent, som fremsætter denne Anskuelse — jeg noterer denne interessante Kendsering og sammenholder den med de ærede Herrers Fremfærd overfor Pedersen, Tousgaard, og Nielsen, Hannerup. Om der er eller var noget strafbart i denne Sag? Ja, det var mit Skøn, at der intet strafbart var, men det var tillige mit Skøn, at den stedfundne Administration af Statsmidler var ganske utilstedelig og kvalificerende til den mest skarpe og afgjorte Misbilligelse, og denne Kendelse foreligger i Form af Præmisser og Konklusion, der er tilstillet de samvirkende danske Husmandsforeninger med de Bilag, som til Dato endnu ikke ere offentliggjorte, men som Offentligheden og navnlig Husmandsforeningerne havde Krav paa at faa offentliggjorte. Det er det, der er sket. Noget saadant have de Herrere ikke foretaget sig, og det nytter ikke her at komme og sige, at da det viste sig, at der ikke var nogen, der var moden til Tugthus eller Fængselsstraf, var der ingen Anledning til at foretage noget. For at se, hvad der burde ske, var det nødvendigt at foretage denne Undersøgelse. Nu forekommer det mig, at det, det kommer an paa, er ikke, om denne eller hin eller saa og saa mange Mænd bleve straffede, men derimod at komme den Uorden til Livs, der havde bredt sig indenfor de sjællandske Husmandsforeninger. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) spurgte, hvor denne Demoralisation kommer fra — den maatte jo komme et Sted fra — og om Kilden til den er bleven stoppet. Jeg skal hertil sige: jeg har forefundet den indenfor den sjællandske Husmandsforenings Administration, jeg har ikke forefundet noget tilsvarende andre Steder end tillige indenfor de fynske Husmandsforeninger, hvis Forhold vi drøftede i Fjor, men Kilden til denne Demoralisation er stoppet, saa vidt den kan stoppes, ved et ministerielt Cirkulære, der er udstedt i 1909, før Landbrugsminister Poul Christensen overtog Styret, og han har her i Tinget vedkendt sig, at saadan var Forholdet. Saa vidt muligt er Kilden til denne Demoralisation stoppet, og det er kun godt for Husmandsforeningens og for Husmandssagens Skyld. Men naar det ærede Medlem paa en underlig forblømt Maade insinuerer, at det maatte være noget, som Husmandsforeningerne maatte have lært af Landboforeningerne, saa har det ærede Medlem intet at